

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2708899918
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2708899918.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Katarína Slováčková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobkyne: Slovenská republika, zastúpená Okresnou prokuratúrou Skalica, so sídlom Ružová 2, Skalica, proti žalovaným: 1. Detský domov Holíč, IČO 181 951, so sídlom Rodinné domky 1, Holíč, právne zastúpený: JUDr. Ján Pekar, advokát, so sídlom Potočná 191/39, Skalica, 2. I. H., narodená XX.X.XXXX, bytom Y. XX, R., právne zastúpená: JUDr. Dagmar Malaschitzová, advokátka, so sídlom Černyševského 46, Bratislava, o určenie neplatnosti prevodu majetku štátu na iné osoby, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Skalica č. k. 2C/157/2008-570 zo dňa 4.8.2016 vo výroku I., takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. potvrdzuje.
- II. Žalovaní majú nárok voči žalobkyňi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uznesením označeným v záhlaví výrokom I. rozhodol, že žalovaný v 1. rade a žalovaná v 2. rade majú právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, výrokom II. rozhodol, že štát nemá právo na náhradu trov konania.

2. Uznesenie označené v záhlaví súd prvej inštancie právne odôvodnil v napadnutom výroku I. použitím ustanovení § 255 ods. 1, § 261, § 262 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval súd prvej inštancie vo vzťahu k napadnutému výroku I. tým, že vo veci rozhodol prvýkrát rozsudkom dňa 18.11.2005, ktorým žalobu zamietol a zároveň rozhodol o trovách konania. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 31.7.2006 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po doplnení dokazovania a ustálení označenia strán sporu súd prvej inštancie opätovne rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 2C/157/2008-341 zo dňa 2.6.2016, ktorým žalobu zamietol v celom rozsahu s tým, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Nakoľko rozsudok zo dňa 2.6.2016 nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo sporových strán, tento nadobudol právoplatnosť dňa 5.7.2016. Vzhľadom na výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej dospel k záveru, že nárok na náhradu trov konania vznikol žalovaným, a to v plnom rozsahu, nakoľko žalobca (štát) nebol v konaní ani čiastočne úspešný, keď jeho žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. Z uvedeného dôvodu súd priznal každému zo žalovaných nárok na plnú náhradu trov konania. Podľa ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného v čase podania žaloby prokurátor môže podať návrh na začatie konania, ak to ustanovuje osobitný zákon. V danom prípade týmto osobitným zákonom je zákon č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu. Podľa ustanovenia § 12 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu účinného v čase uzavretia kúpnej zmluvy zo dňa 29.5.1998, ak pri prevode majetku štátu na iné osoby boli porušené ustanovenia tohto zákona alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov, je štát oprávnený podať návrh na určenie neplatnosti prevodu vlastníctva. Pri podaní návrhu a v konaní pred

súdom zastupuje štát prokurátor. Z uvedeného vyplýva, že stranou sporu a subjektom, ktorému vzniká právo alebo povinnosť na náhradu trov konania je štát, ktorý je pri podaní návrhu a počas súdneho konania len zastúpený prokurátorom. Nejde teda o prípad podľa ustanovenia § 261 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého povinnosť nahradiť trovy konania nemožno uložiť prokurátorovi. V danom konaní túto povinnosť nesie štát (Slovenská republika).

4. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie výlučne iba vo výroku I. o práve žalovaných 1., 2. na náhradu trov konania podala žalobkyňa odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a navrhla, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. zmenil tak, že žalobkyňa, žalovaný 1., žalovaná 2. nemajú nárok na náhradu trov konania. V odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci, jednak k nesprávne posúdeniu statusu prokurátora v novom civilnom sporovom procese a jednak smerom k nesprávnej aplikácii, pre správne a zákonné rozhodnutie veci, rozhodných ustanovení Civilného sporového poriadku. Zákonodarca v ustanovení § 12 zákona o správe majetku štátu len vymedzuje, kto koná v prípadoch ustanovených týmto zákonom za štát, nakoľko štát ako abstraktný právny konštrukt nemôže konať sám za seba. Má za to, že iba takýto reštriktívny výklad vo vzťahu k predmetnému ustanoveniu je právne komforný a nemožno si ho svojvoľne rozšíriť do takej miery, že bude právnym podkladom pre súd pri rozhodovaní o trovách v civilnom sporovom konaní. Má za to, že prokurátor vždy koná a vystupuje ako súčasť jednotnej sústavy štátnych orgánov prokuratúry konajúcej v mene štátu, ktorej konanie je ovládané presadzovaním zákonnosti a verejného záujmu. Vo sfére presadzovania verejného záujmu nie je preto dôvodné rozlišovanie, či prokurátor koná v mene štátu, keďže pri presadzovaní svojich kompetencií bude ako štátny orgán konať v mene štátu vždy. Konaním vo verejnom záujme je v netrestnej oblasti nielen výkon prokurátorského dozoru, ale aj zastupovanie štátu vo veciach zachovávaní zákonnosti s presahom do vzťahov súkromnoprávnej povahy. Podľa súdu prvej inštancie nejde o prípad podľa ustanovenia § 261 Civilného sporového poriadku a z uvedeného tak vyplýva myšlienkový postup súdu prvej inštancie, že pri aplikácii tohto ustanovenia rozlišuje medzi stranou, ktorou je prokurátor a medzi stranou, ktorou je štát, ktorého záujmy na súde zastupuje prokurátor. Má za to, že prokurátor môže vždy zastupovať iba štát. Je vylúčené, aby štátu konajúcemu prokurátorom bola uložená náhrada trov konania. Súd v civilnom sporovom konaní nemôže v zmysle ustanovenia § 261 Civilného sporového poriadku zaviazat' prokurátora k náhrade trov konania. Uvedené ustanovenie plne dopadá aj na prípad ustanovenia § 93 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku, kedy prokurátor ako nie strana, ale iný subjekt konania podáva žalobu podľa osobitného predpisu, a teda aj žalobu podľa ustanovenia § 12 zákona č. 278/1993 Z. z. Dňa 1.7.2016 nadobudli účinnosť dva nové civilné procesné kódexy. Je logickým záverom, že ak by zákonodarca nemienil, aby bol prokurátor oslobodený od trov konania v civilnom sporovom konaní, nekonštituoval by v Civilnom sporovom poriadku ustanovenie § 261. Prokurátor nemôže byť v zmysle platnej právnej úpravy súdom zaviazaný k náhrade trov konania, nakoľko z hľadiska systematiky je ustanovenie § 261 Civilného sporového poriadku zaradené práve do civilného sporového kódexu, z hľadiska teleologického je zrejмый úmysel zákonodarcu vo veciach, v ktorých prevažuje verejný záujem oslobodiť prokurátora od trov konania a z hľadiska historického nedostatok právomoci súdu uložiť povinnosť prokurátorovi nahradiť trovy konania ostala zachovaná.

5. Žalovaní 1., 2. odvolací návrh nepodali, k doručenému odvolaniu žalobkyne sa písomne nevyjadrili.

6. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd v dôsledku podania odvolania žalobkyňou uznesením č. k. 24C/336/2016-580 zo dňa 5.4.2017 výrokom I. uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 2C/157/2008-570 zo dňa 4.8.2016 v napadnutom výroku I. zmenil tak, že žalovaní 1., 2. nemajú nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a výrokom II. rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V uznesení č. k. 24C/336/2016-580 zo dňa 5.4.2017 odvolací súd uviedol, že pokiaľ ide o zodpovednosť za procesný úspech (§ 255 Civilného sporového poriadku) alebo zavinenie (§ 256 Civilného sporového poriadku), nemožno prokurátorovi uložiť povinnosť nahradiť trovy konania (§ 261 Civilného sporového poriadku), keď toto pravidlo platí bezvýhradne a bez výnimky vo vzťahu ku všetkým subjektom, ktorým by mohol potenciálny nárok na náhradu trov konania vzniknúť. V súdenom spore potom odvolací súd uzavrel, že vo vzťahu k trovám konania vzniknutým žalovaným 1., 2., nie je možné uložiť prokurátorovi konajúcemu ako zástupcovi štátu povinnosť nahradiť ich. Podľa názoru odvolacieho súdu pochybil súd prvej inštancie, keď uznesením č. k. 24C/336/2016-580 zo dňa 5.4.2017 napadnutom vo výroku I. rozhodol, že žalovaní 1., 2. majú právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu a preto zmenil uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 24C/336/2016-580 zo dňa 5.4.2017

v napadnutom výroku I. tak, že žalovaní 1., 2. nemajú nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

7. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. III. ÚS 320/2020 zo dňa 14.12.2021 v dôsledku podania ústavnej sťažnosti žalovanou 2. rozhodol výrokom 1., že uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/336/2016 z 5. apríla 2017 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, výrokom 2. uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/336/2016 z 5. apríla 2017 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie a výrokom 3. uložil Krajskému súdu v Trnave povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania 533,88 eur a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. V náleze sp. zn. III. ÚS 320/2020 zo dňa 14.12.2021 Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že „právny názor, podľa ktorého § 261 CSP nedovoľuje uložiť prokurátorovi konajúcemu ako zástupca štátu povinnosť nahradiť trovy konania, je ústavne neudržateľný. Povinnosť nahradiť žalovaným trovy konania totiž nebola uznesením okresného súdu, ktoré krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením zmenil, uložená prokurátorovi ako zástupcovi štátu, ale Slovenskej republike ako strane konania. Samotná okolnosť obligatórneho zákonného zastúpenia štátu ako strany konania príslušnou prokuratúrou nemôže byť dôvodom nepriznania nároku na náhradu trov konania strane, ktorá mala plný úspech vo veci. Uvedený prístup by bol v rozpore s vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu, keďže by popieral zásadu spravodlivej náhrady trov konania a súčasne by porušoval princíp rovnosti sporových strán (čl. 6 CSP). V tejto súvislosti nemožno argumentovať ani verejným charakterom žaloby prokurátora a jeho úlohou chrániť verejný záujem a zákonnosť, pretože by sa tak dialo za súčasného porušovania subjektívnych práv dotknutej strany.“ Z uvedených dôvodov Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/336/2016 z 5. apríla 2017 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie s tým, že Krajský súd v Trnave je v ďalšom konaní podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

8. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 357 písm. m) Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie uznesenia súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Žalobkyňa podala odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku.

11. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny

predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Podľa § 12 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení účinnom ku dňu začatia konania, ak pri prevode majetku štátu na iné osoby boli porušené ustanovenia tohto zákona alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov, je štát oprávnený podať návrh na určenie neplatnosti prevodu vlastníctva. Pri podaní návrhu a v konaní pred súdom zastupuje štát prokurátor.

13. Podľa § 35 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom ku dňu začatia konania prokurátor môže podať návrh na začatie konania, ak to ustanovuje osobitný zákon.

14. Podľa § 93 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku prokurátor môže podať žalobu, ak to ustanovuje osobitný predpis.

15. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16. Podľa § 261 Civilného sporového poriadku povinnosť nahradiť trovy konania nemožno uložiť prokurátorovi.

17. Už právoplatným výrokom II. preskúmaného uznesenia (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie rozhodol, že štát nemá právo na náhradu trov konania. Vzhľadom na to, že žalovaní 1., 2. proti preskúmanému uzneseniu odvolanie vo výroku II. nepodali, v tomto výroku uznesenie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal napadnutý výrok I., ktorým súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaní 1., 2. majú právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol o tom, žalovaní 1., 2. majú právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 23.5.2001 doručenou súdu prvej inštancie dňa 28.5.2001 domáhala určenia neplatnosti prevodu majetku štátu na iné osoby na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným 1. ako predávajúcim a I. H. - H., Y. XX, R. ako kupujúcim o prevode nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území R. a to parcela č. 3373/1 vo výmere 2546 m², parcela č. 3373/2 vo výmere 348 m², parcela č. 3373/3 vo výmere 346 m², parcela č. 3373/4 vo výmere 344 m², parcela č. 3373/5 vo výmere 423 m², ktorej vklad bol povolený Okresným úradom v Skalici, katastrálnym odborom, dňa 17.6.1998 pod V 988/98. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 2C/157/2008-541 zo dňa 2.6.2016 tak, že žalobu zamietol (prvý výrok), vzájomný návrh žalovanej 2. o zaplatenie sumy 13.300,80 eur s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie (druhý výrok) a rozhodnutie o trovách konania si vyhradil samostatnému uzneseniu do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (tretí výrok).

19. V danom prípade už bola právoplatným rozsudkom súdu prvej inštancie vo veci samej žaloba v celom rozsahu zamietnutá z dôvodu, že právny predchodca žalovanej 2. uzavrel zmluvu dobrej viere a nemal dôvod pochybovať o platnom nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, a preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že je potrebné poskytnúť ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi nehnuteľností. Tiež súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť aj z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie na strane žalovaných, keďže mal preukázané, že počas konania v danej veci prišlo k zmene vlastníckeho práva k parc. č. 3373/3 a čo do výmery aj k parc. č. 3373/1 (parc. č. 3373/6 bola podľa geom. plánu č. 32/2011 vytvorená z parc. č. 3373/1 a 3373/3), ktorej vlastníčkou sa stala Veronika Rossová v celosti titulom kúpnej zmluvy V 1012/15 zo dňa 4.6.2015 a v danom prípade tak ide o tzv. nútené procesné spoločenstvo v zmysle § 91 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a žalobkyňa tak neoznačila všetkých aktuálnych vlastníkov sporných nehnuteľností. Žalovaní 1., 2. tak mali v konaní plný úspech vo veci, a preto súd prvej inštancie samostatným uznesením napadnutým odvolaním vo výroku I. v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhodol, že žalovaní 1., 2. majú právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie vychádzal z právneho záveru, že v danom spore sa nejedná o prípad podľa ustanovenia § 261 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého povinnosť nahradiť trovy konania nemožno uložiť prokurátorovi, nakoľko pri podaní žaloby v zmysle ustanovenia § 12 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, je oprávnený

podat' návrh na určenie neplatnosti prevodu vlastníctva štát a pri podaní žaloby a v konaní pred súdom zastupuje štát prokurátor. Žalobkyňa nesúhlasila s týmto právnym posúdením veci a v odvolaní tvrdila, že ustanovenie § 261 Civilného sporového poriadku dopadá aj na prípad ustanovenia § 93 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku, kedy prokurátor ako nie strana, ale iný subjekt konania, podáva žalobu podľa osobitného predpisu, teda aj podľa ustanovenia § 12 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu.

20. Oprávnenia prokurátora po formálnej stránke v civilnom sporovom konaní spočívajú v možnosti v zákonom stanovených prípadoch podľa ustanovenia § 93 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (do 30.6.2016 podľa ustanovenia § 35 Občianskeho súdneho poriadku) podať žalobu a vstúpiť do začatého konania. Spoločným menovateľom tejto ingerencie je verejný záujem na zabezpečení zákonnosti v tých veciach, na ktoré sa vzťahujú žalobné alebo vstupové oprávnenia prokurátora. Oprávnenie prokurátora podať žalobu, ak to ustanovuje osobitný predpis, podľa ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom ku dňu začatia konania, sa s účinnosťou od 1.7.2016 premietlo do ustanovenia § 93 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku. Spoločným menovateľom väčšiny žalobných oprávnení prokurátora je snaha zabezpečiť zákonnosť pri nakladaní s majetkom. Tento záujem sa prejavuje buď tým, že sa zrušia účinky nezákonného nakladania s majetkom alebo dôjde k odňatiu nezákonne získaného majetku. Predpoklady pre úpravu pôsobnosti prokurátora v civilnom sporovom konaní vytvára zákon o prokuratúre, čo znamená, že pôsobnosť prokurátora v civilnom sporovom konaní je treba hľadať v osobitných úpravách. Prokurátor podáva žaloby buď v mene prokuratúry alebo ako zástupca štátu. Špecifickým momentom žalôb prokurátora je tá skutočnosť, že pri niektorých prokurátor vystupuje ako zákonom určený zástupca štátu, pričom dôslednosť zákonodarcu je v tomto smere nedôležitá. Zo systematického hľadiska možno toto rozlišovanie odôvodniť tým, že ak štát je účastníkom právneho vzťahu, ku ktorému sa žaloba viaže, zastupuje prokurátor pri jej podávaní štát. Z praktického hľadiska význam rozlišovania medzi tým, či prokurátor podáva alebo nepodáva žalobu ako zástupca štátu, spočíva v rovine formálnej (zo žaloby musí byť zrejmé, ako je táto prokuratúrou podávaná, teda pri podaní žaloby v mene štátu je nutné, aby za žalobcu bola označená Slovenská republika zastúpená príslušnou prokuratúrou a pri podaní žaloby v mene prokuratúry sa za žalobcu uvedie príslušná prokuratúra) a v rovine procesnej (žalobné oprávnenie štátu je dané, pričom normatívne je upravené zastupovanie štátu prokurátorom). V zmysle ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom ku dňu začatia konania (rovnako podľa § 93 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku) medzi žaloby podľa osobitných predpisov tak nepatrí žaloba podľa ustanovenia § 12 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, keďže stranou sporu v procesnom postavení žalobcu je Slovenská republika, ktorú v konaní ex lege zastupuje prokurátor Okresnej prokuratúry Skalica.

21. V preskúvanom prípade nebola povinnosť zaplatiť náhradu trov konania uložená prokurátorovi ako zástupcovi štátu, ale Slovenskej republike ako strane sporu, keďže sa jedná o prípad obligatórneho zastúpenia štátu ako strany sporu zastúpenej prokurátorom. Nenáležitá je potom odvolacia argumentácia žalobkyne požadujúca aplikáciu ustanovenia § 261 Civilného sporového poriadku v súdenom prípade na rozhodovanie o náhrade trov konania, keďže prokurátor okresnej prokuratúry nebol stranou predmetného konania. Odvolací súd preto uzatvára, že v súdenom spore vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov konania strán sporu správne súd prvej inštancie vychádzajúc zo zásady úspechu v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhodol, že žalovaní 1., 2., ktorí mali vo veci plný úspech, majú právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

22. Odvolacia námietka žalobkyne o nesprávnom právnym posúdení veci súdom prvej inštancie vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania strán sporu nie je opodstatnená.

23. Zo všetkých vyššie uvedených odvolací súd potom uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. o náhrade trov konania strán sporu v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

24. V odvolacom konaní boli plne úspešní žalovaní, a preto im zásadne v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 Civilného sporového poriadku vznikol nárok voči žalobkyňi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia.

25. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).